

LEFNADSAFTON, m. 2. pl. — *afsnar*. (Fig.) Alderdomen.

LEFNADSDRÖM, m. 2. pl. — *mar*. (Fig.) Hvad någon ofta tänker på och önskar sig såsom den högsta lycka här i lifvet.

LEFNADSRISK, a. 2. (i högre stil) Som finner njutning i lifvet, ej är ledsen dervid.

LEFNADSKLOKHEIT, f. sing. Förstånd att i allt inrätta sitt lif ändamålsenligt.

LEFNADSLUST, f. sing. Håg att lefva.

LEFNADSLUSTIG, a. 2. Som gläder sig åt lifvet, finner glädje deri.

LEFNADSMORGON, m. sing. (fig.) Lifvets början: barndom och ungdom.

LEFNADSMÅL, n. 5. 1) Lifvets slut. — 2) (fig.) Målet för ens önskingar, förhoppningar, sträfvan den här i lifvet.

LEFNADSRÖRNING, f. 2. Antagen ordning för ens lefnadsätt.

LEFNADSRÄGEL, f. pl. — *reglor*. Regel, som någon i sitt lefnadsätt följer.

LEFNADSSKIFTE, n. 4. Vexling i en människas lif, i afseende på lycka och olycka.

LEFNADSSÄTT, n. 5. Sätt att inrätta sitt lif, att tillbringa lifvet. *Ett klokt, förnuftigt, ordentligt l.*

LEFNADSTID, m. 3. Den tid, hvarunder någon lefver. *Carl XII:s l.*

LEFNADSTRÅD, m. 2. Se *Lifstråd*.

LEFNADSVANA, f. 1. Viss riktning af känslor och böjelser, gemenligen bestämd af uppfostran, umgänge, yrke, o. s. v.

LEFNADSVANDEL, m. sing. En människas lefnadsätt i sedligt hänseende. Brukas mest i kyrklig stil.

LEFNADSVANDRING, f. 2. (fig.) Lefnad.

LEFNADSVETT, n. sing. Erfarenhet och vana att rätt skicka sig i det finare umgänget. *Hafva l.*

LEFNADSVISHET, f. sing. Det slags vishet, som röjer sig i sättet att lefva förnuftslikt.

LEFNADSÅR, n. 3. År af en viss persons lefnad. *Han dog i sitt 65-te l.*

LEFRA SIG, v. r. 1. ell. **LEFRAS**, v. d. 1. Blifva lefrig. *Bloden l-r sig.* — *L-d*, part. pass. *L. blod.*

LEFVA, v. p. o. a. 2. Impf. *Lefde*. Imper. *Lef!* Sup. *Lefvat* och *Lest*. 1) Vara i lif, hafva lif. *L. hundra år. L-ver han ännu? Nej, han l-ver ej mer.* (Ordstäffe) *L. medan man l-ver, och dö en dag dess förr*, förkorta lifvet genom njutningar och nöjen. *L-ve konungen!* Gud förlåne konungen ett långt och lyckligt lif! *Så sant Gud l-ver!* uttryck, hvarigenom något högtidligt bedyras. *L. efter någon*, öfverlefva honom. *De, som l. efter oss*, våra efterkommande. *L. upp*, se *Upplefva*. *L. ut*, se *Öfverlefva*. *Han har l-t ut sin tid*, är vid slutet af sin lefnadsbana. — 2) Säges med afseende på lefnadsätt, lefnadsöden, lefnadsvandel, lycka, o. s. v. *L. lycklig och nöjd. L. ensligt, indraget, i ro. L. som man läver. Som han l-t, så dog han*, hans dödsätt motsvarade hans lefnadsvandel. *L. ett nytt lif*, föra ett nytt, helt och hållet olika lefnadsätt. *Veta att l.*, hafva lefnadsvett eller lefnadskloket. *L. väl*, njuta god och riklig föda. *Lef väl!* lef lyckligt! farväl! *L. väl* ell. *l. väl* *ihöp*, lefva i god samska (säges isynn. om äkta makar). *L. väl med sina grannar*, väl samska med dem. *L. illa*, njuta knapp och dålig föda. *L. illa tillsammans* ell. *blott illa*, illa förlikas, samska. *L. stort*, som en stor herre, som för-

nämt folk. *L. fort*, i nöjen och njutningar, som förkorta lifvet. *L. smått*, måttligt och försakande, hvarigenom lifvet sparas; äfv. snålt. *L. för någon*, offra sitt lif åt ens lycka. *Han l-ver blott för de sina*, för att göra dem lyckliga. *L. blott för sitt kall*, tänka på eller befatta sig med ingenting annat. *L. i hoppet att...*, hysa den förhoppning att... *L. i laster, i lättja, i öfverflöd. L. méd*, vara med i sällskapslifvet. — 3) Hafva sitt uppehälle. *L. af skidfrukter, af sin förmögenhet, af räntor, af almosor. Ha att l. af*, tillräcklig förmögenhet att deraf hafva sitt uppehälle. *Han har intet att l. af. L. på sin egen pung, på andras bekostnad, på någons nåd. Man måste l. ell. något hvar måste l.*, man måste något förtjena, för att hafva födan. *L. och låta l.*, vara mån om egen fördel och derjemte unna andra förtjenst. — *Syn*. Subsistera. — 4) Bo. *vistas. Han lefde och dog i Petersburg. Der är bättre att l. L. för sig sjelf*, ej umgås med någon. *L. på landet, på sina gods.*

LEFVANDE, n. sing. Varande i lif. Brukas nästan endast i uttrycket: *Mätt af l.* — *Adj.* 1) (egentl. part. pres. af *Lefva*) 1) Som har lif, är i lif. *En l. kropp, varelse. Ett l. väsende. Öfverlemnna någon l. eller död i rättvisans händer. Jag vet ej, om han är l. eller död. Blifva l. bränd. Göra någon åter l. Vid l. Gud!* så sant Gud lefver! (Bibl.) *Och han inbläste en l. ande i hans näsa*, gaf honom lif och ande. — 2) (fig.) a) Liflig. *L. hopp, förtröstan. L. tro*, som bär frukt i goda gerningar. *L. kunskap, fruktgifvande*, som bringar nytta, gagn. Se äfv. *Anda, 4. h.* — b) *L. växt*, i hvars kärll safter cirkulera. *L. häck*, bestående af lefvande träd eller buskar. *L. vatten*, rinnande. *L. kalk*, se *Osläckt kalk* (under *Kalk*). (Sjöt.) *Vara l.*, säges om segel, då de slå, fladdra. (Fys.) *L. kraft*, uppväckt, satt i verksamhet. *L. språk*, som ännu talas (i motsats till *Dödt språk*). — Substantivt säges: *Allt l.*, alla lefvande varelser. *L. och döda*, människor, som äro i lifvet och som döda äro.

LEFVER, m. 2. pl. *lefrar*. 1) a) (hos människor) En stor och tung inelva, som bereder gallan, belägen till största delen på högra sidan af kroppen, tätt under mellangärdet, och fast dervid med ett par starka band; till färgen blåbrun och delad i tre olika stora fläkar. *Sjukdom i l-en.* — b) Motsvarande kroppsdel hos djur. *L. af boskapsdjur brukas till korf.* — 2) Se *Blod-lefver.* — *Ss. L-bräck. -inflammation, -sjuk, -sjuka, -sjukdom.*

LEFVERANS, **LEFVERANT**, se *Leverans, Leverant.*

LEFVERERA, m. fl., se *Leverera*, m. fl.

LEFVERBRÄND, m. sing. (med.) Inflammation i levern.

LEFVERBRUN, a. 2. Af samma bruna färg, som lefver har.

LEFVERFLÄCK, m. 2. Lefverbrun fläck på huden.

LEFVERFÄRG, m. sing. Lefverbrun färg. — *Lefverfärgad*, a. 2.

LEFVERGÅNG, m. 2. (anat.) Den kanal, der alla gallgångarne förena sig, och som förer gallan ur levern in i toltstumarmen.

LEFVERKIS, m. sing. (mineral.) Ett slags förening af jern med svafvel.

LEFVERKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. *Korf*, tillredd med lefver (bem. 1, a).